

Bulil jsem a za slzy se nestyděl...

Už tam ve středovém kruhu mně všechno pomalu docházelo.

A když jsem pak klečel za bránou, vzduchem létaly konfety a papíroví hadi, z reproduktorů vyřvávali Queeni a celá severní tribuna skandovala Martin Vaniak, cítil jsem, že přišlo opravdové loučení.

Nestál jsem mezi tyčemi, jak jsem si představoval, jen jsem ve žlutém brankářském triku se svou osmadvacítkou přetaženém přes košili ohromeně vnímal aplaus, ovace a ryk ochozů.

Proto jsem se klaněl.

Proto jsem poklekl a přiložil ruku na srdce.

Na slávistickou hvězdu.

Jako gladiátor v římské aréně.

Vždyť on byl přece hrdinou provázejícím mě po celou kariéru. Po celý život.

Cože to Maximus slýchával od otrokáře Proxima?

Získej si dav a získáš svobodu.

Já si ho získal.

Všichni ti slávističtí fanoušci přišli, aby mně naposledy zatleskali a poděkovali.

A já jim také, to se ví...

Vždyť přece kvůli lidem jsem fotbal přes dvě desetiletí hrál a v bráně stál. Jasně, peníze z fotbalu plynoucí byly a jsou krásné a i dost jich bylo, ale když člověk vybíhal na plac, nikdy na ně nemyslel. Natož aby se mu honily hlavou během utkání.

Hlavní bylo publikum.

Pohledy diváků upřené na mou bránu. Jejich aplaus i pískot. Pokřiky a chorály, jež z tribun zněly. Výdechy úžasu, když se mně zákrok povedl a balon, který už každý viděl v síti, jsem přece jen lapil či vyrazil. Smutné povzdechy, když jsem na něj nedosáhl... Skandování Martin Vaniak, které jsem slýchával a jež teď poslední srpnovou sobotu zaznělo Edenem naposledy.

Ti lidé mě nabíjeli. Dodávali mi sílu, energii a stále novou motivaci. Ve dvaadvaceti, když jsem se poprvé objevil na ligové scéně, stejně jako po dvou desetiletích, kdy jsem z ní s tělem rozbolavěným a nervy pomalu nadranc odcházel.

Kvůli lidem jsem se přemáhal a stále znovu a znovu se do brány vracel, i když jsem trpěl a strádal čím dál víc. Fyzicky, neboť těžká artróza se připomínala stále intenzivněji, kyčle omlácené tisíci pády bolely, že jsem často musel až zuby zatínat, psychicky ovšem ještě víc. Kolikrát jsem si říkal dost, nebo to s tebou švihne a z trávníku tě odnesou, ale přesto jsem si nedal pokoj.

Nebo spíš nemohl, protože na fanoušcích a divácích mně vždycky záleželo.

Na tom, abych zůstal v jejich srdcích, pak ještě víc.

A asi jsem v nich fakt něco zanechal, když přišli, aby se se mnou rozloučili. Aby mi naposledy aplaudovali a i to Martin Vaniak skandovali.

A navrch i chorál *Červenobílá síla. Bojová síla* přidávali.

Nádherně se to poslouchalo. Jako po celé čtyři roky, které jsem ve Slavii prožil a za něž jsem byl tolik vděčný.

A nešlo jen o mistrovské tituly a cestu do Ligy mistrů představující pro celý slávistický národ vykoupení z letitých útrap, ponižování, zašlapávání do země a ironických úšklebků o těch věčně druhých. O rozlet, který jsme na place zažívali a jenž jim i nám dopřál pocit hrdosti, že společně patříme ke Slavii.

K věčné Slavii.

Úžasná atmosféra ve vršovickém fotbalovém chrámu, jehož se dočkala i generace pamětníků, která už v nový slávistický stadion vůbec nevěřila, všechno jen umocňovala a pocity násobila. Ochozy plné až po střechu při zápasech evropských pohárů, patnáct tisíc diváků na ligových mačích, úchvatná chorea, na které se fanoušci skládali ze svého a jimiž vyjadřovali svůj dík.

Na to se nedalo a nedá nikdy zapomenout.

Proto jsem před nimi poklekl a děkoval, že jsem tohle všechno mohl na samý závěr kariéry prožít.

Proto jsem vzal do rukou i rachejtli soptící červený oheň a dým a kráčel s ní od středového kruhu za bránu.

Nikdy předtím jsem ji nedržel, protože pyrotechnika mně nahání hrůzu a strach, ale i tohle jsem musel udělat.

Pro skalní fanoušky na severní tribuně, pro všechny diváky, kteří se před ligovým duelem s Mladou Boleslaví se mnou přišli rozloučit.

Byl jsem tak dojatý, že jsem si ani neuvědomil, že rachejtli nakonec odhazuju do hromady papírových konfet, takže jsem Eden málem podpálil.

Emoce se nedaly udržet.

To nebyla jedna slza, já fakt brečel.

A hlavou mi letělo tisíce vzpomínek.

Reminiscence na dobu před čtyřmi lety, kdy jsem se v Edenu objevil poprvé.

Na všechno, co jsem ve Slavii zažil a v dresu s hvězdou na srdci prožil.

A když jsem měl kolem sebe malé caparty, kteří se se mnou přímo na hřišti také loučili, myslel jsem i na rodinu. Uvědomoval jsem si, jak jsem býval nesnesitelný, když se nám zrovna nedařilo, jak jsem domů tahal vztek a nervozitu, vyléval si tam emoce a veškerou frustraci, jíž jsem byl plný.

Manželka musela být hotový anděl, když tohle všechno snášela. S nadhledem, benevolencí, tolerancí... A přitom měla sama na starosti obě děti, protože já vandroval za fotbalem po světě.

V řeckém očištění, v Mostě, v Praze...

Možná že až syn dospěje, bude mi vyčítat, že jsem býval tak málo doma, když vyrůstal, a že o všechny jeho klukovské touhy a sny se s ním musela dělit jen a jen máma. Třeba ale nakonec pochopí, proč jsem to všechno dělal, proč jsem si ničil zdraví a kariéru protahoval skoro donekonečna.

A dcera mi to bude mít třeba také za zlé.

Ale možná ne.

Třeba oba pochopí a uznají, že jen kvůli vítězstvím, titulům, postupům v pohárech a slávě jsem v bráně nestál.

Jasně, každý chlap je ješitný a chce si svůj díl ovací a slávy užít.

A já si ho užil, i když možná ho mohlo být o trochu víc. Hlavně v cizině, protože doma se mé touhy a sny naplnily. Mistrem jsem se stal, Champions League si zachytil, Cenu Františka Pláničky pro nejlepšího gólmana roku získal, sto jedenašedesát zápasů s nulou v lize vychytil. A i do reprezentace jsem nakoukl a titul mistra světa v lapání trestných kopů ze Španělska přivezl.

Bylo toho nakonec daleko víc, než jsem si jako kluk prohánějící u nás v Ústí na škvárovém place hned před barákem balon od rána do večera, vůbec představoval. Vždyť třeba o národáku já fakt nikdy ani nesnil.

Sportovní sláva je hezká, ale mně naštěstí nikdy hlavu nezamotala. Při všech peripetiích, jimiž jsem v životě procházel, při vzestupech a krkolomných pádech až někam na samé dno ani nemohla.

A právě když mně bylo nejhůř, když jsem se plácal úplně dole a nevěděl, co přijde a bude dál, měl jsem jistotu, že mi pomůže jedině rodina.

Kvůli ní jsem se do brány stále znovu a znovu vracel.

Abych ji zabezpečil na doby, až jednou s fotbalem definitivně skončím, aby netrpěla nouzí a nestrádala, aby měla klid a děti si mohly vybrat školu, po níž zatouží.

Držel jsem v náručí štrapatého kluka, kterého mi kdosi podal a jenž bulil, že se Vaniak loučí, a bulil jsem s ním.

Ta nekonečná filmová smyčka začínající na ústeckém Střekově, kde jsem vyrůstal a na škvárovém place u nás za barákem k fotbalu přičichl, zachycující mé dvě olomoucké štace i třeba čtyři roky v Drnovicích, pokračující v Řecku a Mostě, aby pak nabídla pohádkové, anebo jak žurnalisté s oblibou fabulovali, Vaniakovo čarodějnické znovuzrození v pražské Slavii, se nedala zastavit.

A já ji ani zastavit nechtěl, protože přinášela i spoustu životních pravd a draze získaných poučení, o které bych se chtěl podělit.

Třeba některému z mých následníků pomohou...